

การประชุมวิชาการระดับชาติ “การเรียนรู้ด้านมนุษยศาสตร์และด้านสังคมศาสตร์” ครั้งที่ 3
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
วันที่ 2562 พฤศจิกายน 23

การประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศ
ศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
(หลักสูตรปรับปรุง พุทธศักราช 2556)

The Curriculum Evaluation on Bachelor of Arts Program in Library and
Information Science in the Faculty of Humanities and Social Sciences

Phranakhon Rajabhat University. (Revised Version 2013)

กิตติศักดิ์ คงพูน¹, อัครกณัฐ สร้อยสุนทร², เสวียน เจนเขว้า³, อารีย์ รังสิโยภาส⁴, เพชรฯ ศรีคำภา⁵,
เพ็ญรุ่ง แปะงใส⁶, นนทนนท์ แยมวงษ์⁷

^{1,3,4,5,6,7} สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร,

² ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร,

Email: ¹kittisak@pnru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินการใช้หลักสูตร และศึกษาแนวทางการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร (2556 หลักสูตรปรับปรุง พุทธศักราช) ใช้รูปแบบชิป (CIPP Model) (โดยมีประชากร คือ อาจารย์ นักศึกษา สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ ปีการศึกษา คน เครื่องมือที่ใช้ใน 50 จำนวน 2562 การวิจัยเป็นแบบสอบถามโดยหาค่าความสอดคล้อง) IOC (จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามระหว่าง 0.80 – 1.00 การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า การประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร (หลักสูตรปรับปรุง พุทธศักราช 2556) ตามความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.87$) ทุกด้านโดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านบริบท (Context) ($\mu = 3.95$) รองลงมาคือด้านกระบวนการ (Process) ($\mu = 3.85$) ด้านผลผลิต (Product) ($\mu = 3.85$) และด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) ($\mu = 3.83$) ตามลำดับ แนวทางการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ของนักศึกษาและอาจารย์ คือ ควรมีการปรับปรุงโครงสร้างหลักสูตรอยู่เสมอให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและเศรษฐกิจในโลกยุคดิจิทัลที่ถูกควบคุมโดยข้อมูลสารสนเทศ ซึ่งสอดคล้องกับเรื่องของเทคโนโลยีที่พัฒนาไปอย่างต่อเนื่องในยุคไทยแลนด์ 4.0 หลักสูตรจึงควรเน้นด้านศาสตร์เทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับการจัดการข้อมูลสารสนเทศเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรต่อไป

คำสำคัญ : หลักสูตร, การประเมินหลักสูตร, บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏ

การประชุมวิชาการระดับชาติ “การเรียนรู้ด้านมนุษยศาสตร์และด้านสังคมศาสตร์” ครั้งที่ 3
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
วันที่ 2562 พฤศจิกายน 23

Abstract

This purposes of this research were to assess and guidelines for curriculum development of program in Library and Information Science (revised program of 2013), Faculty of Humanities and Social Sciences by CIPP Model. The sample population consisted of 50 people who lecturers and students of program in Library and Information Science academic year 2019. The tools being used in this research was questionnaires. The research was conducted through a questionnaire has an Index of Item – Objective Congruence (IOC) is 0.80 – 1.00. Statistics used in data analysis are percentage, mean and standard deviation.

The findings revealed as follows:

Overall, Lecturers’ opinion and students’ opinion with assess curriculum program in Library and Information Science was high level ($\mu = 3.87$), ranking by the mean scores from high to low: context ($\mu = 3.95$), process ($\mu = 3.85$), product ($\mu = 3.85$) and input ($\mu = 3.83$). Guidelines for curriculum development of program in Library and Information Science of lecturer and student was it should be always revise structure of curriculum relate with need labour market and digital economy have been control by data and information which compatibility technology to continual development within Thailand 4.0. Curriculum should be focused on technology related with data and information management for guidelines of curriculum development.

Keyword : Curriculum, Curriculum Evaluation, Library and Information Science, Rajabhat University

การประชุมวิชาการระดับชาติ “การเรียนรู้ด้านมนุษยศาสตร์และด้านสังคมศาสตร์” ครั้งที่ 3
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
วันที่ 2562 พฤศจิกายน 23

บทนำ

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ (2556 หลักสูตรปรับปรุงพุทธศักราช) ได้เปิดรับนักศึกษาในปีการศึกษา 2556 - โดยมี 2560 วัตถุประสงค์ของหลักสูตรเพื่อผลิตบัณฑิตที่ได้สมรรถภาพ ดังนี้ (1) มีความรู้ความสามารถทางวิชาการ เทคโนโลยีสารสนเทศ (2) มีคุณธรรม จริยธรรมและยึดมั่นในจรรยาบรรณวิชาชีพบรรณารักษ (3) มีเจตคติที่ดี ต่อวิชาชีพบรรณารักษทั้งความรู้ ศรัทธา ภูมิใจและรับผิดชอบในวิชาชีพของตน (มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์, 2556, หน้า 7) ปัจจุบันสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์มีนักศึกษาชั้นปีที่ 4-3 จำนวน 44 คน และมี บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาแล้ว 3 รุ่นจำนวนทั้งสิ้น คน 75 ดังนั้น เมื่อบัณฑิตสำเร็จการศึกษาออกสู่สังคมใน ระยะเวลาหนึ่งจึงเป็นภาระหน้าที่ของหน่วยงานสถาบันผู้ผลิตบัณฑิตจำเป็นต้องติดตามผลการปฏิบัติงานของบัณฑิต ประกอบกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 หมวด ตอนหนึ่งระบุไว้ว่า 30 มาตรา 4 “... ให้สถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อ พัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับการศึกษา...” (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา แห่งชาติ, 2542)

สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ในปัจจุบันได้รับผลกระทบเป็นอย่างมากต่อการ พัฒนาของเทคโนโลยีสารสนเทศ เนื่องจากเป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารจึงทำให้เทคโนโลยีเข้ามาทำให้ เกิดการเปลี่ยนแปลงการจัดการกับข้อมูลข่าวสารในการจัดเก็บ การค้นหา การเรียกใช้และการเผยแพร่ ทำให้ ส่งผลต่อปัจจัยของนักศึกษาในด้านต่าง ๆ เช่น การสืบค้นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต การรู้ข่าวสารผ่านทางโซเชียล ดังนั้นสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์จึงต้องมีการนำศาสตร์เทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามา ปรับการเรียนการสอนทั้งนี้ให้สอดคล้องกับปัจจุบันที่เป็นโลกของยุค จึงส่งผลต่อหลักสูตร 4.0 การศึกษาที่ จะต้องปรับเปลี่ยนแนวทางในการเรียนการสอนให้ไปในทางของศาสตร์เทคโนโลยีมากขึ้น เพราะปัจจุบันไม่ว่า จะงานด้านใดของห้องสมุดล้วนมีเทคโนโลยีเข้ามาเกี่ยวข้องโดยสิ้นเชิง ตลาดแรงงานด้านบรรณารักษอาจจะต้อง การบุคลากรที่มีองค์ความรู้ในเรื่องของด้านเทคโนโลยีควบคู่ไปกับด้านบรรณารักษจึงจะเป็นคำตอบของ ห้องสมุดในยุค 4.0 (Rubin, 2004, pp. 16-20; ธมลวรรณ ชุนไพชิต, 2550 หน้า 141-142) แต่ไม่ว่าอย่างไร การที่หลักสูตรจะถูกพัฒนาขึ้นได้จะต้องอาศัยปัจจัยในหลาย ๆ เรื่อง เช่น นโยบายของผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน รวมถึงนักศึกษาในสาขาวิชาด้วยจะต้องมีความพร้อมในด้านของความรู้ความสามารถที่จะส่งผลต่อการพัฒนา หลักสูตรรวมทั้งส่งผลต่อการทำงาน คุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณในวิชาชีพ

จากที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยเห็นความสำคัญของการประเมินหลักสูตร อีกทั้งหลักสูตร บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ เป็นหลักสูตรที่ปรับปรุงขึ้นมาใหม่ พ 2556 .ศ. และได้มีการนำ หลักสูตรไปใช้เป็นระยะเวลา ปี 5 แล้ว ผู้วิจัยในฐานะนักศึกษาของสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และ สารสนเทศศาสตร์ จึงมีความต้องการที่จะประเมินผลการใช้หลักสูตรเพื่อให้ได้ข้อคิดเห็นจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับการ ใช้หลักสูตรในระหว่างดำเนินการใช้ ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางในการบริหาร หลักสูตรให้บรรลุจุดมุ่งหมาย และผลิตนักศึกษาที่มีคุณภาพเป็นไปตามกระบวนการประกันคุณภาพ การศึกษาสร้างความเชื่อมั่นว่าสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระ นครสามารถจัดการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพ และได้มาตรฐานต่อไป

การประชุมวิชาการระดับชาติ “การเรียนรู้ด้านมนุษยศาสตร์และด้านสังคมศาสตร์” ครั้งที่ 3
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
วันที่ 2562 พฤศจิกายน 23

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อประเมินการใช้หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร หลักสูตรปรับปรุง) พุทธศักราช (2556
2. เพื่อศึกษาแนวทางการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

การทบทวนวรรณกรรม

รูปแบบการประเมินหลักสูตรแบบชิป (CIPP Model) (Stufflebeam, 2008) ในส่วนของรูปแบบการประเมินในด้านต่าง ๆ ทั้ง 4 ด้าน มีรายละเอียดดังนี้

1. การประเมินบริบท (Context evaluation) คือ การประเมินสภาพแวดล้อมและความต้องการที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรซึ่งผลที่ได้จากการประเมินจะช่วยในการตัดสินใจเกี่ยวกับการวางแผนการวางนโยบายเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและความต้องการนั้น ๆ
2. การประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input evaluation) คือ การประเมินปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงปัจจัยที่เป็นตัวทำให้เกิดวิธีการที่จะนำมาใช้ปฏิบัติเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการเพื่อประโยชน์ในการตัดสินใจว่าระบบโครงสร้างต่าง ๆ ของหลักสูตร รวมทั้งวิธีการและการบริหารงานของหลักสูตรมีความเหมาะสมหรือไม่หรือควรจะใช้วิธีการใดที่เหมาะสมกว่า
3. การประเมินกระบวนการ (Process evaluation) คือ การประเมินกระบวนการของหลักสูตรในด้านการจัดการเรียนการสอนและเนื้อหาวิชาทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนเพื่อประโยชน์ในการตัดสินใจดำเนินการปฏิบัติตามวิธีการที่กำหนดไว้
4. การประเมินผลผลิต (Product evaluation) คือ การประเมินผลที่เกิดจากการใช้หลักสูตรในวิธีการและแนวทางดำเนินการสอนตามที่ได้ตัดสินใจแล้ว เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงข้อบกพร่องของการวางแผนการบริหารหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้เพื่อดูว่ามีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอะไรบ้าง และเมื่อดำเนินการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแล้วต้องทำการประเมินในกระบวนการเช่นนี้อีกเพื่อให้ได้หลักสูตรที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด

ได้สรุปไว้ว่า รูปแบบการประเมินแบบชิปเป็นลักษณะการประเมินซึ่งไม่เน้นตัดสินคุณค่า ผู้เข้าร่วมการศึกษาจะมีความคิดเห็นในเชิงบวกหรือลบก็ได้ การประเมินหลักสูตรแบบชิปถือว่ามีคามทันสมัยกว่าการประเมินหลักสูตรในรูปแบบอื่น ๆ เพราะสามารถที่จะให้แนวทางกับผู้ประเมินว่าควรตัดสินใจอย่างไรเกี่ยวกับหลักสูตร เช่น จะยุติ จะปรับปรุงหรือพัฒนา เป็นต้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

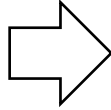
ผู้ศึกษาได้ประยุกต์ใช้รูปแบบการประเมินแบบชิป (CIPP Model) ตามแนวคิดของสตัฟเฟิลบีม (Stufflebeam, 2008) มาเป็นกรอบแนวคิดในการประเมินการใช้หลักสูตรซึ่งแนวคิดดังที่กล่าวมา สรุปได้ดังภาพ

การประชุมวิชาการระดับชาติ “การเรียนรู้ด้านมนุษยศาสตร์และด้านสังคมศาสตร์” ครั้งที่ 3
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
วันที่ 2562 พฤศจิกายน 23

ผู้ให้ข้อมูล

- อาจารย์ผู้สอน
- นักศึกษาสาขาวิชา
บรรณารักษศาสตร์และ
สารสนเทศศาสตร์

ตัวแปรที่ศึกษา

- การประเมินการใช้หลักสูตรในด้าน 4
1. บริบท (Context) เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของหลักสูตร จุดประสงค์ โครงสร้างและเนื้อหาสาระ
 2. ปัจจัยเบื้องต้น (input) เกี่ยวกับความพร้อมอาจารย์ ผู้สอน นักศึกษา และสภาพแวดล้อมการเรียนรู้
 3. กระบวนการ (process) เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการบริหารจัดการหลักสูตร
 4. ผลผลิต (product) เกี่ยวกับคุณลักษณะของบัณฑิต ด้านความรู้ ความสามารถทางวิชาการ ด้านความรู้ ความสามารถที่ส่งผลต่อทักษะในการปฏิบัติงาน และด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ (คุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณในวิชาชีพ)

วิธีการดำเนินการวิจัย

การประเมินการใช้หลักสูตรประเมินการใช้หลักสูตรบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร (หลักสูตรปรับปรุงพุทธศักราช 2556) ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีการดำเนินการตามลำดับ คือ 1) ประชากรและหน่วยวิเคราะห์ในการวิจัย 2) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 3) การเก็บรวบรวมข้อมูล 4) การวิเคราะห์ข้อมูล 5) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดดังนี้

ประชากรและหน่วยวิเคราะห์

1. ประชากร การประเมินการใช้หลักสูตร บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร (2556 หลักสูตรปรับปรุงพุทธศักราช) ครั้งนี้ได้ กำหนดกลุ่มประชากรที่เป็นผู้ให้ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ เป็น 2 กลุ่ม คือ

1.1 อาจารย์ผู้สอนหลักสูตรบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2562 จำนวน 6 คน

1.2 นักศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2562 จำนวน 44 คน ปีการศึกษา 2562

2. หน่วยวิเคราะห์ หน่วยที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการวิเคราะห์ภาพรวมของการใช้หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร (หลักสูตรปรับปรุง พุทธศักราช 2556) ครั้งนี้ คือ บุคคล

การประชุมวิชาการระดับชาติ “การเรียนรู้ด้านมนุษยศาสตร์และด้านสังคมศาสตร์” ครั้งที่ 3
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
วันที่ 2562 พฤศจิกายน 23

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วย แบบตรวจสอบรายการ ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูล (Checklist) แบบประเมินผลการใช้หลักสูตรเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วน ประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา หลักสูตรบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร (หลักสูตรปรับปรุงพุทธศักราช 2556) และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การประเมินการใช้หลักสูตร

2. วิเคราะห์ข้อมูลที่ศึกษาเพื่อสร้างแบบสอบถามให้ข้อคำถามครอบคลุมองค์ประกอบต่าง ๆ ของ หลักสูตรตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการประเมินตามโครงสร้างที่กำหนดไว้ และตามกลุ่มประชากรทั้ง 2 กลุ่ม สำหรับเกณฑ์กำหนดค่าความสำคัญของข้อคำถามในแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าโดยใช้เกณฑ์ใน การวิเคราะห์ตามแนวคิดมาตราวัดของลิเคิร์ต สเกล (Likert Scale) (Likert, 1967, pp. 90-95) และแต่ละ ข้อกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง เห็นด้วยมาก

ระดับ 3 หมายถึง เห็นด้วย ปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย

ระดับ 1 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาแนะนำให้ผู้ศึกษาทำการปรับปรุงแก้ไขให้ เหมาะสมยิ่งขึ้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลมีทั้งหมด 3 ตอน ผู้ศึกษาได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ ดังนี้

1. ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานะภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจง ความถี่ (Frequency) และหาร้อยละ (Percentage)

2. ตอนที่ 2 ข้อมูลการประเมินผลการใช้หลักสูตรตามความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ยประชากร (μ) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานประชากร

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาเพื่อประเมินการใช้หลักสูตรบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศ ศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร (หลักสูตรปรับปรุง 2556) ผู้วิจัย นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

การประชุมวิชาการระดับชาติ “การเรียนรู้ด้านมนุษยศาสตร์และด้านสังคมศาสตร์” ครั้งที่ 3
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
วันที่ 2562 พฤศจิกายน 23

ตอนที่ 1 ผลวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ค่าร้อยละ

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	10	20.00
หญิง	40	80.00
รวม	50	100
สถานะ		
นักศึกษา	44	88.00
อาจารย์	6	12.00
รวม	50	100
อายุ		
20 ปี	5	11.37
21 ปีขึ้นไป	39	88.63
รวม	44	100
ชั้นปีที่		
3	18	40.90
4	26	59.10
รวม	44	100
วุฒิการศึกษา		
ปริญญาโท	5	83.33
ปริญญาเอก	1	16.67
รวม	6	100
ประสบการณ์การทำงาน		
1-5 ปี	2	33.33
มากกว่า 10 ปี	4	66.67
รวม	6	100

จากตารางพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 80.00 เป็นนักศึกษาจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 88.00 อาจารย์ผู้สอน จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 12.00 มีประสบการณ์ในด้านการสอน 1-5 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 มีประสบการณ์ในด้านการสอนมากกว่า 10 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 และมีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 83.33 ระดับปริญญาเอก จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การประเมินการใช้หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร (หลักสูตรปรับปรุง พุทธศักราช 2556) ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการประเมินผลหลักสูตรศิลปศา

การประชุมวิชาการระดับชาติ “การเรียนรู้ด้านมนุษยศาสตร์และด้านสังคมศาสตร์” ครั้งที่ 3
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
วันที่ 2562 พฤศจิกายน 23

สตรบัณฑิตสาขาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร (หลักสูตรปรับปรุง พุทธศักราช 2556) ของผู้ให้ข้อมูลโดยภาพรวม

	μ	σ	ระดับ
1. ด้านบริบท (Context)	3.95	.53	มาก
2. ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input)	3.83	.55	มาก
3. ด้านกระบวนการ (Process)	3.85	.57	มาก
4. ด้านผลผลิต (Product)	3.85	.53	มาก
รวม	3.87	0.55	มาก

จากตาราง พบว่าโดยภาพรวมหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร (หลักสูตรปรับปรุง พุทธศักราช 2556) ตามความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\mu = 3.87$) ทุกด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านบริบท (Context) ($\mu = 3.95$) รองลงมาคือด้านกระบวนการ (Process) ($\mu = 3.85$) ด้านผลผลิต (Product) ($\mu = 3.85$) และด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) ($\mu = 3.83$) ตามลำดับ

ตอนที่ 3 แนวทางการปรับปรุงหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร (หลักสูตรปรับปรุง พุทธศักราช 2556) ทั้ง 4 ด้าน

1. ด้านบริบท ควรมีการปรับปรุงโครงสร้างหลักสูตรอยู่เสมอให้สอดคล้องรับกับความต้องการของตลาดแรงงานและเศรษฐกิจในยุคของโลกดิจิทัลที่ถูกควบคุมโดยข้อมูลสารสนเทศ ซึ่งสอดคล้องกับเรื่องของเทคโนโลยีที่พัฒนาไปอย่างต่อเนื่องในยุคไทยแลนด์ 4.0 หลักสูตรจึงควรเน้นศาสตร์ด้านเทคโนโลยีเป็นสำคัญ และใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรต่อไป

2. ด้านปัจจัยเบื้องต้น ควรมีห้องเรียนคอมพิวเตอร์เฉพาะสาขารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์และหาผู้เชี่ยวชาญ เช่น อาจารย์ หรือวิทยากรที่ชำนาญด้านเทคโนโลยีโดยตรงมาเป็นผู้สอนหรือผู้ให้ความรู้เกี่ยวกับในด้านนี้ เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นในการต่อยอดพัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยีให้กับนักศึกษาสาขาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ ทางสาขาวิชาจะได้มีผลงานหรือคุณลักษณะของนักศึกษาที่จบไปว่าสอดคล้องกับแรงงานตลาดและเศรษฐกิจในยุคไทยแลนด์ 4.0

3. ด้านกระบวนการ ควรมีการเพิ่มหรือแทรกกิจกรรมการเรียนการสอนที่เป็นในรูปแบบของการฝึกปฏิบัติจริง ลงพื้นที่จริงหรือแม้กระทั่งออกไปดูงานตามนอกสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับสาขารวมทั้งจัดกิจกรรมออกไปพัฒนาห้องสมุด จัดกิจกรรมตามโรงเรียนและมีกิจกรรมการสอนที่หลากหลายภายในห้องเรียนที่สามารถหลุดจากการนั่งเรียนแบบฟังบรรยายเรียนทฤษฎีแต่ไม่เคยเห็นของจริงหรือได้สัมผัสประสบการณ์โดยตรง

4. ด้านผลผลิต นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสื่อสังคม เนื่องจากที่ค่าความเฉลี่ยหัวข้อนี้ที่มีน้อยที่สุดนั้นจะยิ่งสอดคล้องกับด้านบริบทและปัจจัยเบื้องต้นเป็นหลัก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในยุคปัจจุบันนี้โลกได้เข้าสู่ยุคดิจิทัลไปแล้วเครื่องมือสื่อสังคมบางชนิดจึงไม่ได้นำมาปฏิบัติในการทำงาน หรือมีการผลิตให้

คนรุ่นหลังได้เห็นและรู้จักกัน ส่งผลให้เครื่องมือเหล่านี้ได้เริ่มจางหายและสาบสูญไปแต่ก็ถูกพัฒนามาอยู่ในรูปแบบของอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ที่อำนวยความสะดวกในทุก ๆ ด้านที่เป็นสื่อสโตนทัศน์ได้อย่างสมบูรณ์

อภิปรายผล

จากการวิจัย การประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร (หลักสูตรปรับปรุง พุทธศักราช 2556) พบว่า โดยภาพรวมหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร (หลักสูตรปรับปรุง พุทธศักราช 2556) ตามความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษามีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือด้านบริบท (Context) รองลงมาคือด้านกระบวนการ (Process) ด้านผลผลิต (Product) และด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า หลักสูตรดังกล่าวมีความสอดคล้องกับนโยบายและวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัย จุดประสงค์ของหลักสูตรมีความชัดเจนและเข้าใจง่าย จำนวนหลักสูตรตลอดหลักสูตรมีความเหมาะสม เนื้อหาสาระของหลักสูตรสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร อาจารย์ผู้สอนอุทิศตน เอาใจใส่การจัดการเรียนการสอนอย่างเต็มที่ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เสวียน เจนเขว่า และคณะ (2554) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การประเมินการใช้หลักสูตรบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ พุทธศักราช 2549 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ผลการวิจัยพบว่าด้านความเหมาะสมของหลักสูตร โครงสร้างหลักสูตร รายวิชาของหลักสูตร ปัจจัยสนับสนุนกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผลเป็นรายด้าน ดังนี้

1. ด้านบริบท พบว่ารายวิชาต่าง ๆ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก และเห็นว่าโครงสร้างหลักสูตรทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าสาขาวิชาให้ความสำคัญของการปรับรายละเอียดของรายวิชาโดยเฉพาะมีการปรับคำอธิบายรายวิชาให้เหมาะสมกับสภาพการเปลี่ยนแปลงมีการวางแผนการพัฒนาหลักสูตรที่ชัดเจนและเหมาะสม มีการบริหารจัดการรายวิชาในหลักสูตรที่ดีส่งผลให้การดำเนินงานด้านหลักสูตรมีประสิทธิภาพ ประกอบกับหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นตอบสนองต่อความต้องการของหน่วยงานและบุคลากรทางการศึกษาได้อย่างครบถ้วน กล่าวคือ เนื้อหาครอบคลุมทั้งด้านหลักสูตร กระบวนการวิจัย การพัฒนา คุณธรรมจริยธรรมวิชาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับ แนวคิดของ โอลิวา (Oliva, 2009, p. 6) ซาเลอร์ อเล็กซานเดอร์ และเลวิส (Saylor Alexander & Lewis, 1981, p. 8) โบแชมป์ (Beauchamp, 1981) ทาบา (Taba, 1962, 10) อังร บัวศรี (2532, หน้า 240) สัจด์ อุทรานันท์ (2532, หน้า 34) และกาญจนา คุณารักษ์ (2543, หน้า 38) ได้กล่าวถึงในทำนองเดียวกันว่า แผนหรือแผนการเรียนรู้ (Plan for Learning) โครงการหรือมวลประสบการณ์ที่จัดขึ้นให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้มีการออกแบบหลากหลายแต่มีองค์ประกอบหลักที่ไม่แตกต่างกัน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตนำความรู้ไปสู่การปฏิบัติในการเรียนรู้ด้วยตนเองและมีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และสอดคล้องกับสุนีย์ ภูพันธ์ (2546, หน้า 16) ที่กล่าวว่าหลักสูตรเป็นแนวทางที่จะสร้างความสำเร็จเติบโตให้แก่ผู้เรียนและเป็นเครื่องชี้ให้เห็นโฉมหน้าของสังคมในอนาคต

2. ด้านปัจจัยเบื้องต้น พบว่า โดยภาพรวมและรายชื่ออยู่ในระดับมาก มีแหล่งสืบค้นแสวงหาความรู้ที่ตอบสนองต่อการสืบค้นหาความรู้ มีทรัพยากรการเรียนรู้ที่เอื้อและสนับสนุนผู้เรียนและตรงกับความต้องการในการพัฒนาการเรียนรู้มีความสะดวกในการเลือกใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อนำมาประกอบการเรียนรู้ในห้องเรียน สภาพห้องเรียนมีสื่อและวัสดุที่เอื้อต่อการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลาย มีบุคลากรภายนอก (วิทยากร

ผู้ทรงคุณวุฒิ) เข้ามาร่วมในระบบการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้และกระบวนการคิด และมีหน่วยงานองค์กรจากภายนอกให้การสนับสนุนในการจัดการเรียนรู้อาจารย์มีความรู้และประสบการณ์ในการสอนการวิจัย ดูแลเอาใจใส่ ติดตามในการทำวิทยานิพนธ์ดีมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าสาขาวิชามีการจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดหาสื่อวัสดุทรัพยากรการเรียนรู้ หนังสือ เอกสาร วารสาร งานวิจัยเพื่อให้นักศึกษาได้ค้นคว้าทั้งสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อออนไลน์

3. ด้านกระบวนการ ในภาพรวมและรายข้อ พบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากโดยภาพรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก โดยมีความคิดเห็นว่า นักศึกษาได้รับการกระตุ้นให้มีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียนได้รับคำแนะนำและความช่วยเหลือจากอาจารย์ สาขาวิชามีบรรยากาศเรียนรู้แบบร่วมมือกัน มีการจัดการเรียนรู้ที่ดีเพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้ในประเด็นที่สำคัญทั้งเป็นรายกลุ่มและรายบุคคล ได้รับการกระตุ้นให้กล้าซักถามเพื่อพัฒนาความรู้ในชั้นเรียนอาจารย์และนักศึกษามีปฏิสัมพันธ์ซึ่งนี้อาจเป็นเพราะว่าสาขาวิชาและผู้สอนให้ความสำคัญกับการนำหลักสูตรไปใช้โดยพยายามจัดกระบวนการเรียนการสอนตามโครงสร้างและจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ มีการประชุมสาขาวิชาเพื่อขับเคลื่อนการนำหลักสูตรไปใช้สอดคล้องกับแนวคิดที่ว่า การนำหลักสูตรไปใช้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งของหลักสูตร เป็นการนำหลักสูตรไปปฏิบัติเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

4. ด้านผลผลิต โดยภาพรวมและรายข้ออยู่ในระดับมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นความรู้ทางวิชาการและทักษะการทำงานพบว่า นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในการดำเนินงานด้านบริการ นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาความรู้ที่เรียน ส่วนในประเด็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ พบว่า นักศึกษามีคุณธรรม จริยธรรม นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในจรรยาบรรณวิชาชีพ นักศึกษามีความรับผิดชอบต่อตนเองและหน้าที่ นักศึกษามีทักษะเฉพาะทางวิชาชีพบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ และนักศึกษารู้จักค้นคว้าและแก้ปัญหาในการทำงานตามหลักวิชาชีพ แสดงให้เห็นว่า ผลผลิตคือคุณภาพของนักศึกษาเป็นตัวชี้วัดที่ย้อนไปสู่กระบวนการใช้หลักสูตรตั้งแต่ต้นคือบริบท ปัจจัยเบื้องต้นและกระบวนการที่ต้องสอดคล้องกันอย่างเหมาะสม เพราะแม้จะมีด้านบริบทหรือการวางแผนกำหนดโครงสร้างและจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไว้อย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับ สุนีย์ ภูพันธ์ (2546, หน้า 258) กล่าวว่า การประเมินผลหลักสูตรเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะทำให้เราทราบถึงคุณภาพและประสิทธิผลของหลักสูตร การประเมินผลมีประโยชน์ในการจัดการศึกษา การใช้หรือพัฒนาหลักสูตรต้องอาศัยผลจากการประเมินผลเป็นสิ่งสำคัญ นอกจากนี้ นักศึกษาประเมินตนเองด้านความรู้ ทักษะทางปัญญาและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบมากที่สุด ส่วนมิติของผู้ใช้บัณฑิต พบว่า ผู้ใช้บัณฑิตประเมินด้านความสามารถทั่วไปสูงสุดรองลงมาคือ ความสามารถด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ความสามารถเฉพาะวิชาชีพ อันดับสุดท้าย คือความสามารถด้านภาษา สอดคล้องกับแนวคิดของ พันพันธ์ ปิลกศิริ และพิมพ์ร่ำไผ่ เปรมสมิทธิ (2556) เห็นว่าคุณลักษณะส่วนบุคคลของตำแหน่งงานบรรณารักษ์ที่ผู้บริหารคาดหวังคือการมีจิตบริการ อาจเป็นเพราะเป้าหมายสำคัญของวิชาชีพบรรณารักษ์คือการให้บริการผู้ใช้ เช่นเดียวกับผลการวิจัยของ Piyasuda Tanloet and Kulthida Tuamsuk (2011) ที่ระบุว่า คุณลักษณะส่วนบุคคลเรื่องจิตบริการเป็นสมรรถนะที่สำคัญสำหรับห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาไทยในทศวรรษหน้า ส่วนจุฑารัตน์ ศราวณะวงศ์ และคณะ (2555) เห็นว่าคุณลักษณะของบัณฑิตที่เป็นจริงและที่ผู้ใช้บัณฑิตคาดหวังมีความแตกต่างกัน โดยคุณลักษณะของบัณฑิตที่ผู้ใช้มหาวิทยาลัยคาดหวังสูงกว่าคุณลักษณะของบัณฑิตที่เป็นจริง

การประชุมวิชาการระดับชาติ “การเรียนรู้ด้านมนุษยศาสตร์และด้านสังคมศาสตร์” ครั้งที่ 3
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
วันที่ 2562 พฤศจิกายน 23

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยทำให้ได้แนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขา
บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

ด้านบริบท

1. ควรปรับปรุงหลักสูตรให้มีเนื้อหาสอดคล้องกับความต้องการของสังคมและตลาดแรงงาน
2. ควรมีการประเมินและปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยเหมาะสมกับนักศึกษาในยุคปัจจุบัน เช่น เพิ่ม
วิชาทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ภาษาอังกฤษเฉพาะด้าน

ด้านปัจจัยเบื้องต้น

1. อาจารย์ควรปรับปรุงทัศนคติ เช่น มองโลกในแง่บวก รูปแบบการสอนและเทคนิคการสอนให้มีความ
เข้าใจง่ายเพื่อให้เหมาะสมกับนักศึกษาในยุคปัจจุบัน
2. ควรจัดการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติให้มากขึ้นเน้นการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการจัดการ
ระบบสารสนเทศและการบริการสารสนเทศ เช่น ลงมือปฏิบัติจริงในห้องปฏิบัติการ เพื่อความทันสมัย
สอดคล้องกับความก้าวหน้าและความเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี
3. ควรมีการจัดหาและดูแลสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน วัสดุฝึก เช่น อุปกรณ์ซ่อมหนังสือ
หนังสือคู่มือ ให้เหมาะสมกับความต้องการของหลักสูตร

ด้านกระบวนการและปัจจัยนำเข้า

1. อาจารย์ผู้สอนควรมีหลักการในการประเมินและวัดผลในแต่ละวิชาให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันควร
ใช้วิธีการวัดผลหลายวิธีประกอบกันเพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะและความมุ่งหมายของแต่ละวิชา ไม่ควรวัด
เฉพาะความจำและเนื้อหาควรมุ่งวัดให้นักศึกษาสามารถวิเคราะห์และแก้ปัญหาได้
2. ควรมีห้องเรียนคอมพิวเตอร์เฉพาะสาขาสารสนเทศศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์และหา
ผู้เชี่ยวชาญ เช่น อาจารย์ หรือวิทยากรที่ชำนาญด้านเทคโนโลยีโดยตรงมาเป็นผู้สอนหรือผู้ให้ความรู้เกี่ยวกับใน
ด้านนี้ เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นในการต่อยอดพัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยีให้กับนักศึกษาสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์
และสารสนเทศศาสตร์ ซึ่งหลักสูตรจะได้มีผลงานหรือคุณลักษณะของนักศึกษาที่จบไปว่าสอดคล้องกับแรงงาน
ตลาดและเศรษฐกิจในยุคไทยแลนด์ 4.0

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยในครั้งต่อไปควรเพิ่มกลุ่มเป้าหมายเพื่อให้ได้ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะรวมทั้งการติดตาม
และนำมาประเมินผลของหลักสูตรได้มากยิ่งขึ้น เช่น บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์
และสารสนเทศศาสตร์ เป็นต้น
2. ควรมีการประเมินหลักสูตรอย่างต่อเนื่องเพื่อให้หลักสูตรมีความทันสมัยอยู่เสมอ

เอกสารอ้างอิง

กาญจนา คุณารักษ์. (2543). พื้นฐานการพัฒนาหลักสูตร. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
จุฑารัตน์ ศรีวงษ์, ศรีณัฏฐ์ ศศิธนากรแก้ว, นชกฤต วันตะเมธ, วัลลภา จันทรี และ ดวงแก้ว
เงินพูลทรัพย์. (2555). การประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศศาสตร์และสารเทศ
ศาสตร์ พ.ศ. 2552 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วารสารบรรณศาสตร์ มศว. 5(2), 89-101.

การประชุมวิชาการระดับชาติ “การเรียนรู้ด้านมนุษยศาสตร์และด้านสังคมศาสตร์” ครั้งที่ 3
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
วันที่ 2562 พฤศจิกายน 23

- ธมลวรรณ ขุนไพชิต. (2550). การวิจัยกับบทบาทที่เปลี่ยนไปของบรรณารักษะยุคดิจิทัล. วารสารวิทยบริการ. 18(3), 141-142.
- ธำรง บัวศรี. (2532). ทฤษฎีหลักสูตรการออกแบบและพัฒนา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- พันพันธ์ ปิลกศิริ และพิมพ์ร่ำไพ เปรรมสมิทธิ. (2556). ความคาดหวังของผู้บริหารห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่อสมรรถนะ เฉพาะตำแหน่งของบรรณารักษะ. วารสารบรรณารักษศาสตร์. 33(1), 23-34.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์. (2556). หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ หลักสูตรปรับปรุง พุทธศักราช 2556. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- สังัด อุทรานันท์. (2532). พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มิตรสยาม.
- เสวียน เจนเขว้า. (2554). การประเมินการใช้หลักสูตรบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ พุทธศักราช 2549. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- สุนีย์ ภูพันธ์. (2546). แนวคิดพื้นฐานการสร้างและการพัฒนาหลักสูตร. เชียงใหม่: The Knowledge Center.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: พรินทรวานกราฟฟิค.
- Beauchamp, G. A. (1981). Curriculum Theory. Itasca, IL: F. E. Peacock.
- Oliva, P.F. (2009). Developing the Curriculum (7th ed). Boston: Pearson/Allyn and Bacon.
- Likert, Rensis. (1967). “The Method of Constructing and Attitude Scale”. In Reading in Fishbein, M (Ed.), Attitude Theory and Measurement (pp. 90-95). New York: Wiley & Son.
- Piyasuda, T. & Kulthida, T. (2011). Core competencies for information professionals of Thai academic libraries in the next decade (A.D. 2010-2019). The International Information and Library Review. 43(4), 122-129.
- Rubin, Richard E. (2004). Foundations of Library and Information Science (2nd ed.). New York, NY: Neal-Schuman.
- Saylor, J. Galen, Alexander, William M., & Lewis, Arthur J. (1981). Curriculum Planning for Better Teaching and Learning (4th ed.) New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Stufflebeam, D. L. (2008). The CiPP model for evaluation in national conference on educational research 17-18 January 2008. Phitsanulok: Faculty of Education Naresuan University.
- Taba, H. (1962). Curriculum Development: Theory and Practice. New York: Harcourt, Brace.